

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ένα καλοκαιρινό πρωινό ήμασταν σε ένα μονοπάτι του δάσους εγώ και οι φίλοι μου, ο Κωνσταντίνος, ο Λάζαρος, ο Παναγιώτης και ο Γιώργος. Ο καιρός ήταν καλός και ζεστός, αλλά κάτι μυριζόμασταν σαν κάτι να καιγόταν.

Τότε πλησιάσαμε λίγο πιο κοντά να δούμε τι γίνεται και τότε βλέπουμε πως κάποιος έριξε τσιγάρο στα χόρτα. Αυτός που έριξε το τσιγάρο μας είπε <<Συγγνώμη νόμισα πως έσβησε το τσιγάρο>>. Τηλεφωνήσαμε στην πυροσβεστική όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε. Αλλά ώσπου να έρθουν ήταν πια αργά. Σχεδόν κάηκε το μισό δάσος, αλλά εμείς δεν το αφήσαμε να περάσει έτσι. Προσπαθούσαμε, αλλά όμως δεν είχαμε καλή τύχη. Εκείνη την μέρα είχε πάρα πολύ άνεμο και η φωτιά ήταν σχεδόν ασταμάτητη. Δεν θέλαμε να το αφήσουμε έτσι, γι' αυτό συνεχίσαμε την προσπάθεια για να σβήσουμε τη φωτιά. Έγινα κόκκινος σαν παπαρούνα. Σκέφτηκα να δείρω αυτόν που έριξε το τσιγάρο, αλλά κατάλαβα πως δεν έπρεπε και δεν ήταν σωστό.

Προσπαθήσαμε να βοηθήσουμε με το να ρίξουμε κουβάδες με νερό. Τηλεφωνήσαμε και σε άλλες πυροσβεστικές. Βοήθησε και εκείνος που έριξε το τσιγάρο. Ήρθε και η αστυνομία. Κάναμε ότι μπορούσαμε. Η φωτιά έσβησε λίγο και προσπαθούσαμε με όλες μας τις δυνάμεις. Μόλις την είδαμε να εξασθενίζει, <<θα τα καταφέρουμε>> όλοι έτσι έλεγαν, δεν θα τα παρατούσαμε ποτέ. Μετά από μισή ώρα απόμειναν λίγες εστίες φωτιάς. Όλοι από εκείνο το χωριό βοήθησαν για να μην χάσουν αυτό το πανέμορφο τοπίο. Όλοι προσπαθούσαν με όλες τους τις δυνάμεις ασταμάτητα, παλεύοντας με τις κατακόκκινες φλόγες της φωτιάς.

Οι πυροσβεστικές που καλέσαμε πριν, επιτέλους ήρθαν. Στο τέλος έσβησε η φωτιά. Αν και είχε συμβεί αυτό, οι ακούραστοι πυροσβέστες έριχναν ακόμη νερό για να σιγουρευτούν τελείως. Κανείς δεν θα ήθελε να ξαναπεράσει τέτοιο γεγονός. Όλα τα πράγματα ξεκίνησαν απλά από ένα μικρούλικο τσιγάρο. Όμως η αστυνομία πήρε στην φυλακή αυτόν που έριξε το τσιγάρο για πέντε ή έξι χρόνια. Αυτός έμαθε το μάθημά του και όποιος ξαναέβαζε φωτιά στο δάσος θα τιμωρείτο αυστηρά. Είχε πινακίδες στο δάσος, στο δρόμο και ακόμα και οι ειδήσεις το ανέφεραν και από τότε κανείς δεν ξαναέριξε τσιγάρο, σπύρτα ή κάτι που να προκαλεί φωτιά στο δάσος.

Τώρα είμαστε πάρα πολύ χαρούμενοι που τη σβήσαμε. Μας πήρε όλη την μέρα χωρίς σταματημό. Πεινούσαμε ή διψούσαμε, αλλά εμείς δεν σταματούσαμε. Ή κουρασμένοι να ήμασταν λέγαμε << ΟΧΙ, ΟΧΙ δεν τα παρατούμε, ΠΟΤΕ ΠΟΤΕ!>> ο Λάζαρος έλεγε << δεν μπορώ άλλο!>> ο Παναγιώτης έλεγε του Λάζαρου <<Λάζαρε μην τα παρατάς!>> και οι άλλοι οι φίλοι μου δεν ήξεραν τι να κάνουν. Έτσι λοιπόν, κάναμε πάρτι γιατί νικήσαμε την κακιά, κατακόκκινη και αδυσώπητη φωτιά. Εκείνη την στιγμή που ήταν τεράστια η φωτιά, ήμασταν φοβισμένοι γιατί δεν ξέραμε τι θα γίνει. Επίσης νιώθαμε θυμωμένοι με αυτόν που έριξε το τσιγάρο και κάηκε το μισό δάσος μα και λυπημένοι, γιατί σκεφτόμασταν ποσά χρόνια θα χρειαζονταν αυτά τα δέντρα και φυτά να φυτρώσουν και να γίνουν καταπράσινα. Τώρα πια είναι όλα μια ολόμαυρη στάχτη. Κάποια είναι απλά λίγο μαύρα. Οι δασονόμοι άφησαν να κόψουν αυτά τα δέντρα οι άνθρωποι. Άλλωστε ήταν καμένα και είναι φυσικά χαρούμενοι οι άνθρωποι, που θα έχουν καυσόξυλα για το τζάκι τους. Τελικά αυτό που έγινε δεν ξέρω αν μας βγήκε σε καλό η κακό!

Κυριάκος Ρούσου

Τάξη Ε΄